

*Retorn a
Barcelona*

MANUEL MATA

Retorn a Barcelona

Manuel Mata Moreno

* * * * *

Publicat per:

Manuel Mata Moreno

<http://tucoach.eu>

Retorn a Barcelona

¹a Edició: Abril 2018

© Del text: Manuel Mata Moreno

Tots els drets reservats. Cap part d'aquesta publicació, inclòs el disseny de portada, pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa per cap mitjà, ja sigui electrònic, químic, mecànic, òptic, d'enregistrament, en Internet o de fotocòpia, sense previ avís escrit de l'editor i de l'autor.

Llicència

Aquest ebook està permès únicament per al seu gaudi personal. Aquest ebook no pot ser revenut o regalat a altres persones. Si vostè desitja compartir aquest llibre amb altres persones, si us plau, adquireixi una còpia addicional per a cada persona. Si vostè està llegint aquest llibre i no el va comprar abans, o no va ser comprat únicament per al seu ús, llavors si us plau, torni a KDP i compri la seva pròpia còpia. Gràcies per respectar el dur treball d'aquest autor.

ÍNDIX DE CONTINGUT

[Pròleg](#)

[Introducció](#)

[L'atac](#)

[Por](#)

[Albert](#)

[Infortuni](#)

[La família](#)

[Trobades nocturnes](#)

[Crec en tu](#)

[Intimitat](#)

[Àlex](#)

[Autoestima](#)

[El petó](#)

[Cita alternativa](#)

[Incrèdul](#)

[L'amant](#)

[L'ombra del passat](#)

[El nen de l'«armari»](#)

[Canvis](#)

[Confiança](#)

[L'Escriptor](#)

[La infància](#)

[D'una manera o altra](#)

[Epíleg](#)

[Sobre l'autor](#)

Pròleg

«Encara que no podem anar endarrera i tenir un nou començament, tots podem començar de nou i aconseguir un nou final.»

Amb aquesta frase de Carl Bard vaig posar punt i final a la meva anterior novel·la *La terra dels somriures*. La narració consisteix en un viatge, no només a nivell físic mitjançant el trasllat a Tailàndia, sinó un d'autodescobriment que canvia per sempre la vida del protagonista. Forma part del seu procés de catarsi després d'haver patit diverses pèrdues.

També en aquesta novel·la es fa al·lusió a una desafortunada pèrdua. Però, a més a més, sorgeix un conflicte amorós posterior que causa dolor. És així com, des del començament, l'amor es tenyeix de sofriment. Semblés que es fes realitat la temuda asseveració de l'escriptor rus F. Dostoievski:

«Al nostre planeta, només podem estimar patint i a través del dolor. No sabem estimar d'una altra manera ni coneixem una altra classe d'amor.»

No es pot negar pas que la trama està impregnada de sofriment. Encara que es conjuguen llums i ombres, els personatges es veuen sotmesos a purgar els seus actes i sentiments mitjançant processos emocionals summament dolorosos. Es diria que res surt de franc i que tot té la seva conseqüència, si ens atenim a allò que esdevé als personatges. Vulguin o no, els és impossible fugir del passat. Ara bé, els hi serà possible construir un futur malgrat tot?

Veiem com les relacions amoroses comencen i acaben, però sempre hi ha una constant, que és el sofriment en el desenvolupament de l'amor. Els dubtes i els temors són expressions magnífiques del patiment humà, causades pel desig irracional generat per l'amor romàntic.

Probablement, l'amor romàntic és la causa d'aquest dolor al que es referia Dostoievski. No tots els amors són romàntics. Però els que deriven en aquesta direcció mostren un patró similar d'angoixa més o menys intensa. Fins i tot, una vegada acabat el romanç. Com li ocorre a Eric, ja que després de perdre a la seva parella, no deixa de patir per aquesta relació. Ja sigui perquè es posa punt i final a un estil de vida, o per les enveges i infàmies d'uns altres, aquest relat deixa patent les seqüeles de l'amor romàntic. Fins i tot, molt temps després que s'hagi acabat.

No obstant això, la narració és optimista. S'obre una oportunitat de començar de nou quan Eric torna a la seva ciutat d'origen: Barcelona. Allà coneix a un noi molt apassionant, Àlex. En una trobada fortuïta que marca la seva vida en tornar de Tailàndia. D'alguna forma, l'ombra del passat fa difícil la relació futura entre ambdós, per diverses raons. Aconseguirà Eric tornar a creure en l'amor i confiar en una altra persona? Serà possible que superin el passat i els obstacles per construir junts una relació sentimental?

Introducció

«El més difícil consisteix en ser capaç d'unir en un mateix el significat de tot.»

**Guerra i pau.
- León Tolstói**

Un atac tràgic dona començament a un gir vital a la vida del protagonista, Eric, qui no triga massa temps a assabentar-se que l'odi estava darrere de tot. De sobte, ha de fer front a una onada d'intolerància i animadversió que s'abalança sobre ell. Sense que se n'adoni clarament al principi.

Segurament la tragèdia està darrere dels malsons que pateix, àdhuc havent passat alguns anys de l'atac i les seves conseqüències immediates. En tornar de Tailàndia, després d'haver viscut un any allà, té l'oportunitat de començar de nou. Però tornar a Barcelona li fa recordar el que havia succeït anys enrere. Més concretament, rememora l'època en la qual va conèixer Albert. Qui hauria pensat llavors que allò que va sorgir entre ells s'acabaria d'aquella manera?

L'infortuni sembla quedar enrere amb el pas del anys. A més, les experiències viscudes per Eric després de l'atac canvien la seva vida definitivament. A poc a poc, comença a fer-se espai un nou present. Malgrat el dolor que havia sofert, es torna a enamorar. Perquè això és quelcom que succeeix fins i tot quan no s'espera, o tal vegada com a conseqüència de no esperar-ho. Llavors coneix Àlex, un noi rus molt atractiu, ambiciós i amb un aire misteriós.

L'idil·li comença amb una trobada que es transforma en cita improvisada. Les bones vibracions i la intimitat que es crea entre ells afavoreixen la seducció. I això malgrat trovar-se en un bar d'ambient ple de nois. Envoltats de persones que interrompen la seva xerrada, s'estableix tanmateix una connexió profunda. Àlex acaba per robar-li el cor, i això origina un nou sentit a la vida d'Eric. Perquè conèixer al noi d'ulls blaus desperta en ell un raig d'esperança a la falta d'amor. La trobada porta a un enamorament que, des de l'inici, sembla ser un repte molt excitant. Però el què no sap Eric encara és fins a quin punt de complicat ho anava a ser. Clar que, quan coneixes a algú amb qui hi ha una connexió molt forta, no és gens fàcil escapar-se. Eric queda atrapat per l'atracció que sent cap a Àlex, el noi d'ulls blaus que resulta ser una caixa de sorpreses.

Malgrat la inqüestionable química que brolla entre tots dos, varis obstacles s'interposen. Perquè Àlex també té la seva pròpia ombra del passat que el persegueix. És un expatriat rus vivint a la moderna i cosmopolita ciutat de Barcelona. Té una personalitat fresca i desafiant que sedueix Eric. Entorn a l'imprevisible noi rus s'obren molts interrogants des del principi: Sent Àlex el mateix per Eric? Què és el què impedeix aquest amor? Aconseguiran superar les dificultats? Per què Eric vol deixar-lo? Serà capaç de lluitar per l'amor de nou? Serà Àlex qui li retornarà la confiança en l'amor?

Abans d'entrar de ple en el romanç amb el noi rus, es fa necessari retrocedir en el temps per situar-nos a l'escena de l'atac a Albert. Així comença l'obra, referint-se a un terrible atac que condueix a un tràgic final. Les dificultats a les quals Eric fa front a partir d'aleshores donen forma a una nova vida. Perquè res serà igual després de viure a la seva pell el menyspreu d'aquells que suposadament havien d'ajudar-lo en una situació tan delicada. Membres del personal de l'hospital on Albert estava ingressat i de la família d'aquest van obviar els drets d'Eric com a parella, deliberadament.

S'evidencia fefaentment la desprotecció que suposa el fet de ser una parella no convencional. Dos gais convivint junts, sense contraure matrimoni legalment, propicia que altres posin traves al reconeixement d'Eric com a parella de fet en aquell moment decisiu. Aleshores, la homofòbia es torna protagonista de la seva vida. Subtilment unes vegades i altres més clarament, el personal de l'hospital i la família d'Albert el priven dels seus drets, ja sigui ocultant informació relevant, o excloent-lo de la presa de decisions. Tots són còmplices necessaris, tant per les seves accions com per la falta d'elles, o el silenci d'altres.

Aquest dur i cru drama contrasta amb la posterior retrospectiva explicant l'inici del romanç entre Eric i Albert. La seva història d'amor es mostra intensa, emotiva i bella. S'escenifica la fervent passió que va iniciar-se entre ells i com allò va continuar endavant gràcies a un ineludible simbolisme: «Crec en tu», que reflecteix la importància de la confiança perquè funcionin les relacions personals, i molt especialment, les amoroses que pretenen ser sòlides.

Quan Eric comença a enamorar-se de l'interessant noi d'ulls blaus, recorda com de feliç havia sigut amb Albert en el passat. Inevitablement, reviu sentiments punxants de llavors. Així, l'ombra del passat fa acte de presència, sent ell una persona diferent que aleshores. La seva transformació no és aliena al sofriment. Tampoc ho és a l'espai buit i sense amor després de les conseqüències fatídiques de l'atac a la seva parella. Li costa més confiar. Però, ho aconseguirà finalment amb Àlex?

És necessari conèixer la història d'amor i drama entre Albert i Eric per comprendre bé la situació d'aquest últim quan torna a Barcelona. Per aquest motiu, res millor que començar pel principi.

L'atac

Em vaig despertar després d'aquell malson que, de tant en tant, es repetia causant-me gran desassossec. Era com si el terror de l'ocorregut es representés a la meva ment una vegada i una altra. Havien passat ja tres anys i mig de l'atac, però no era fàcil superar aquella sensació de vulnerabilitat que vaig experimentar llavors. Per si això fos poc, també havia de resoldre encara el plet que tenia amb la família d'Albert. Malgrat el temps, el passat no s'havia quedat del tot enrere. Em sentia perseguit per l'ombra del passat. Si no fos perquè vaig trobar la força per passar pàgina i viure la meva vida, tot i que alguns haguessin volgut fer-me mal, no sé què hagués estat de mi.

Tot va ocórrer aquella freda nit d'hivern. Enmig de la nit, uns crits espantosos em van despertar de sobte. Provenien del carrer, i no a molta distància. Podria haver estat part d'un malson, però allò va resultar ser molt real. Eren els crits d'un noi que demanava auxili desesperadament. Es queixava de dolor i demanava ajuda repetidament. Era impossible que aquells gemecs no sobresaltesin a qualsevol. En el silenci d'una nit d'hivern, els seus crits sonaven esquinçadors i aterridors alhora. Estava commocionat pels pensaments que venien al meu cap. Em feia pànic tan sols el fet d'afrontar que aquella veu era coneguda.

—Aquests crits són de l'Albert? Del meu Albert? No podia ser..., o sí? —Em preguntava sense poder creure que això fos quelcom possible.

Amb aquests pensaments al meu cap no podia reaccionar. Vaig entrar en estat de xoc, la qual cosa després em va fer sentir malament. Perquè hagués volgut poder reaccionar ràpid i sortir a ajudar-lo. Però no vaig poder. La confusió que vaig patir m'ho va impedir. D'una banda, estava atemorit per la situació. Per altra, no sabia què era millor fer en aquell moment.

—Havia d'anar a socórrer a aquell noi immediatament i posar-me jo en perill? A més, i si la veu no era la del meu Albert? —Em preguntava paralytitzat pel que estava succeint.

Van passar uns minuts durant els quals no vaig poder moure'm del llit. Entretant, escoltava paralytitzat els veïns del meu edifici baixant les escales i sortint al carrer. Segurament havien escoltat també els crits. Aquells maleïts crits que no volia de cap manera que fossin del meu estimat Albert.

En conèixer l'Albert, la meva vida va canviar. Anar-me'n a viure amb ell tots dos sols va ser una mica precipitat, i encara que ho sabia, mai m'havia penedit. Tampoc feia molt de temps que ens coneixíem quan vam prendre la decisió, però vaig veure en ell una espurna que em va captivar. Era vital i lluitador, amb ganes de viure. Em va seduir des del primer moment que el vaig veure. La seva bellesa i atractiu em van enlluernar, sense cap mena de dubte. I aquell enamorament em va portar a desitjar viure junts. Semblava que seria tan meravellós!

—Estar amb algú que faci que els meus dies estiguin plens de positivitat i em senti a més acompanyat em farà bé. —Vaig pensar abans de prendre la decisió d'anar-me a viure amb l'Albert.

De vegades necessitem fer un pas endavant i acceptar el risc que subjeu en tota decisió. Sense fer-ho, mai arribaríem a cap lloc. Fins a aquell dia, mai havia dubtat que el camí triat hagués estat el correcte. De fet, viure amb l'Albert va contribuir al meu benestar. Mai abans havia sentit tal calmada felicitat com aleshores. Ell era tot allò que necessitava per sentir-me segur. Amb el temps,

vaig arribar a sentir-me molt íntimament unit a l'Albert, fins al punt que vaig oblidar com era una vida sense ell.

I justament va ser al moment en el qual la meua vida estava vinculada inseparablement a la de l'Albert, o això creia jo, quan va tenir lloc aquell terrible atac. No volia reconèixer el que les meues oïdes escoltaven fins que no em va quedar més remei. Després d'aquells minuts de confusió, vaig reaccionar. Havia pogut escoltar diverses vegades la veu del noi que sanglotava demanant auxili, i em vaig adonar que sí era la del meu Albert. El meu xicot sanglotava i jo no m'havia pogut ni moure del llit. Durant el temps que m'havia quedat petrificat, vaig poder escoltar les veus dels veïns que parlaven per les escales, però no havia entès res del què deien. Era conscient dels seus moviments estranyament agitats a aquelles hores, però potser perquè estava encara mig adormit, entendre les seves paraules aleshores no em va ser gens fàcil.

Em vaig aixecar del llit i em vaig posar les sabatilles; després una jaqueta. Vaig baixar les escales a pas lleuger, però sense córrer. Volia arribar allà on l'Albert estava, però tan espantat em sentia pel què estava succeint, que el meu cos es resistia a avançar. Tenia una sensació de pesadesa pel somni o la falta d'aquest, i també per l'ansietat que sentia aleshores.

Eren quasi dos quarts de vuit del matí quan vaig mirar el rellotge. Aquella era l'hora quan l'Albert sortia de casa tots els dies per anar-se a treballar. Moltes vegades el sentia mig adormit, i altres ni tan sols em despertava. Ell tenia molt de compte de no fer soroll per no molestar, ja que era conscient que era molt d'hora i jo dormia encara. Ell sempre tan pendent dels altres! Per això l'estimava tant, perquè era una bona persona i em feia sentir especial.

Quan vaig arribar a la porta de l'edifici on vivíem llavors, hi havia ja tres veïns al carrer, que estaven com a mig minut caminant en direcció al parc. Vaig poder veure al terra la jaqueta del meu Albert. Poc després, enmig encara de la foscor de la nit, vaig poder albirar una cara plena de sang i ferides. Era sense cap mena de dubte la del meu estimat.

No, allò no era un malson. Per desgràcia era molt real. Estava succeint i no m'ho podia creure. A mesura que avançava cap al mig de la carretera, on estava estirat al terra el meu Albert, un nus a l'estómac m'estrenyia més i més fort. L'Albert estava enmig d'un toll de sang. Estava molt abatut, però conscient.

—M'han atacat amb una destrat! No els he vist la cara! —va cridar desesperadament el meu desvalgut Albert.

—No et preocupis. Espera a recuperar-te, amor. Mira, ja ve l'ambulància. —Em van sortir aquelles tres frases de la meua boca, però al meu cap era capaç d'imaginar-me com sortiríem d'aquell mal pas.

Així va començar un dels pitjors dies de la meua vida, i que mai oblidaré. Qui podria ser tan cruel per atacar a una persona amb una destrat? Per què hauria triat al meu estimat Albert? O va ser casualitat i qualsevol podria haver estat la víctima? I si hagués pogut ser jo l'atacat per aquells bojos de la destrat? És més, qui m'assegurava que no vindrien per mi també? Només de pensar-ho, una esgarripança em va recórrer el cos i el pànic es va apoderar de mi. Em vaig quedar immòbil veient com el pujaven a l'ambulància, i jo ni tan sols sabia si pujar o no amb ell. No podia pensar clarament en aquell moment. Prendre qualsevol decisió se'm feia un món.

Finalment, vaig pujar i em vaig asseure, al costat del meu Albert. Li vaig prendre de la mà tot el camí, tractant de calmar-lo. Quina ironia! No podia jo estar-me tranquil i pretenia ajudar-lo a ell a relaxar-se. Suposo que veia el com la víctima, que efectivament ho era. Però al mateix temps sentia que jo també. Si l'atacaven a ell, m'estaven agredint a mi de forma indirecta. Sent l'Albert algú tan important a la meua vida, aquella situació va posar en escac tota la meua existència. Almenys, tal com l'havia concebut fins a aquell moment. La veritat és que encara no podia imaginar-me fins a quin punt l'ocorregut anava a canviar la meua vida futura.

Mentrestant em preguntava qui podrien haver estat els agressors i perquè ho havien fet, Albert va quedar-se inconscient. Més tard, vaig assabentar-me que els danys interns que li havien causat els cops en el cap el van portar al coma. Mentre anàvem en l'ambulància cap a l'hospital, Albert va caure en una son profunda de la que no seria pas fàcil sortir-ne. De fet, tot plegat era el principi d'un malson que, malhauradament, era molt real. I dic que era el principi perquè les coses encara havien d'anar a pitjor. El drama només acabava de començar, i jo tenia por, por a sentir dolor.

Por

Anava pel carrer i el paisatge era desolador. Per qualsevol lloc on passava em trobava amb aquella «cosa estranya» que em consumia. Volia escapar per evitar que m'atrapés. El problema era que no sabia on podia fugir per eludir la possibilitat de ser devorat per aquell mal. A més, fins i tot la meua bicicleta estava coberta per aquella substància aterridora. Al principi vaig intentar llevar-la, però cada vegada em feia més por que se m'enganxés. Sabia que si això últim ocorria, em consumiria i s'apoderaria de mi. Per tant, era obvi que no podria utilitzar la meua bicicleta per fugir. Sense saber ben bé què era aquella cosa desagradable i perillosa, vaig decidir deixar la bicicleta i sortir corrent. Allò anava contra mi i no veia què podia fer per evitar-ho. Com combatre quelcom que estava a l'ambient? La meua vida estava en perill davant aquella cosa maligna que no vaig saber identificar d'on provenia. De sobte, m'adonava que estava tot sol lluitant contra una cosa que no sabia què era. El més esborronador de la situació era que no se m'ocorria res per derrotar-lo.

Vaig tenir aquest malson per primera vegada quan em vaig adormir a la sala d'espera de l'hospital. Amb Albert ingressat allà després d'aquell terrible atac. Se'm va anar repetint després, sobretot cada vegada que em sentia d'alguna forma amenaçat. El pitjor de tot era l'angoixa que s'apoderava de mi quan el tenia. Sabia que era la por la responsable d'això. No sabia ben bé com, però s'havia apropiat de mi arran de la horrible agressió a l'Albert. Al cap i a la fi, jo vaig ser la víctima col·lateral.

Després del malson, sempre em despertava atordit i amb el cor bategant fortament. Per si no fos poc, sentia un fort dolor a l'estómac que fins i tot em feia difícil moure'm sense evitar una burxada. Tremolava com a resposta a quelcom que m'atemoria. Tot i que no aconseguia reconèixer-ho clarament, sentia que estava allà. Aquella «cosa estranya».

Amb aquestes sensacions d'intranquil·litat, vaig tornar a la realitat de la tragèdia en aquella sala d'espera de l'hospital. L'Albert havia entrat en coma i el seu pronòstic era encara incert. Temia que mai despertés o sofrís seqüeles greus si aconseguia sortir d'aquella situació tan crítica. Havia conegut l'amor en trobar-lo en el meu camí, i ja no podia concebre la meua vida sense ell. Tenir un company al meu costat era tot el què jo sempre havia somiat. Això m'havia donat forces i vitalitat per afrontar els obstacles fins aquell moment.

Em vaig fer més fort gràcies a l'amor cap a ell. Al contrari del que molts pensen, l'amor no ens fa febles, sinó forts. Únicament si l'amor és autèntic podem enfortir-nos a través d'ell. En un altre cas, sí és cert que ens torna febles, i ens pot fins i tot autodestruir. La nostra relació havia començat feia una mica més de dos anys i havíem estat molt feliços fins llavors. Discutíem en ocasions, però gairebé sempre aconseguíem dialogar per solucionar els problemes. El més important era que l'Albert em respectava molt, i jo a ell. Això estava per sobre de qualsevol discrepància, dubte, etc.

En tal difícil situació, afrontava l'ardu repte de superar la terrible por al dolor, la mort, el patiment... El malson era el reflex d'aquests temors i la «cosa estranya» estava disposada a devorar-me si sucumbia. De mi depenia evitar-ho. Seria capaç de sobreviure als meus temors? El fet que haguessin atacat l'Albert al costat de casa nostra em feia sentir amenaçat. Probablement havien volgut fer-me mal a mi també. Desitjava superar tot allò, però sentia temor pel present i el futur. L'estranya agressió m'havia causat un gran desassossec. Mai m'havia comentat que hi hagués algú

que l'odiés i desitgés fer-li tant de mal. Així doncs, qui podrien ser els atacants i amb quin propòsit ho van fer? Volien venjar-se, donar-li un advertiment, o matar-lo?

Aquell mateix matí, la policia va aparèixer a l'hospital. Els oficials em van demanar que els expliqués el que sabia del succeït.

—No tinc ni idea de qui voldria fer-li mal. L'Albert és una persona pacífica, diplomàtic i no és doncs un tipus de persona que es faci enemics fàcilment. No se m'ocorre ningú que volgués fer-li alguna cosa així.

—Hem estat preguntant a alguns testimonis que estaven presents. Sembla que diversos veïns van poder presenciar el que va ocórrer allà aleshores.

—Ahh, de debò? De fet, pensava que només es van adonar quan els agressors ja s'havien anat.

—No va ser així, alguns els van veure. Encara que tenien tapades les cares, va ser suficient amb escoltar les seves veus perquè aquests testimonis poguessin identificar-los. I diuen que són del barri on viviu i que us coneixien a tots dos. Per això van planejar atacar-lo justament a l'hora que sabien que Albert sortia de casa diàriament.

—Això és realment esfereïdor! Jo no, no sé de ningú que volgués fer-li una cosa així! Aleshores, qui són ells? —vaig preguntar alhora atemorit i indignat pel què acabava de assabentar-me pel policia.

Albert

No va ser necessari que passés molt de temps per arribar a adonar-me que l'odi estava darrere de l'atac a Albert. Era una onada d'intolerància i odi la que es va abalancar sobre mi. Segurament per això encara continuava tenint aquells malsons. Em va commocionar el que em va explicar la policia aquell primer matí després de l'agressió. No podia ser d'una altra manera, considerant la gravetat del que em van explicar, així com el fet que jo adorava l'Albert i em resistia a perdre'l.

Havien transcorregut tres anys des de llavors. Pensava que les ferides s'havien tancat; però allò que volia creure no era el que sentia. En tornar de l'estranger, després de viure un temps a Londres i Bangkok, la meua vida començava de nou. Tornar a Barcelona em va fer recordar tot l'ocorregut. Tant el record de l'horrible atac com el de les primeres trobades amb el meu estimat Albert s'entremesclaven al meu cap. Intensa i contínuament se'm representaven les imatges del passat.

Vaig conèixer Albert per casualitat, perquè era un dels meus companys a la nova casa on m'havia anat a viure. Al principi, la idea de compartir casa amb quatre nois no em va semblar molt avantatjosa. Pensava que la convivència no seria gens fàcil amb tants nois. Així i tot, quan vaig visitar la casa per primer cop, vaig tenir unes bones sensacions que em van animar a traslladar-me allà.

L'Albert era professor d'Educació Física, i quan el vaig veure per primera vegada, amb la seva desimboltura i seguretat, em va fer bona impressió. De pell morena, amb el cabell negre i molt curt, ulls marrons dolços i tirant a color mel, barba de pocs dies, cos atlètic, Albert era sens dubte molt atractiu. La primera bona impressió va donar pas després a cert disgust pel seu estrany comportament. El veia molt independent i, encara que en principi semblava ser molt sociable, no em parlava gaire a casa. A vegades, ens trobàvem a la cuina o al menjador a l'hora de sopar i ens saludàvem, però amb prou feines conversàvem.

Freqüentment, Albert es col·locava els seus auriculars sense fils. En veu alta, es posava a parlar amb els seus amics i familiars. A mi em molestava quan ho feia a les zones comuns, perquè no volia escoltar les seves coses personals. Aleshores era un estrany per mi, i em sentia incòmode el fet d'assabentar-me de seva vida personal d'aquella manera. Hagués trobat més adient assegurar-me i conversar tranquil·lament d'aquelles coses o d'unes altres. No obstant això, quan ens assèiem a la taula i sopàvem junts, gairebé mai parlàvem, o només intercanviàvem unes poques paraules.

—Per què Albert era tan poc xerraire quan estava tot sol amb mi? —Em preguntava més d'una vegada. I com no trobava una resposta fàcil, vaig suposar que no li agradava molt.

Cambiant de tema, com l'Albert es preparava el seu menjar era tot un espectacle digne de veure. Amb gran cura es preparava plats ben elaborats, i sobretot nutritius. És difícil oblidar la deliciosa olor que recorria la casa quan treia del forn les galetes que cuinava. Sempre havia desitjat tastar-les, però no m'atrevia a dir-li-ho. Com a molt, feia algun comentari sobre elles.

—M'encanta l'olor dolça d'aquestes galetes teves—li deia somrient a l'Albert.

—Casolanes i molt sanes, com a mi m'agraden —em responia, també ell amb un somriure.

Encara quan creia que Albert no estava interessat en mi, i tampoc és que llavors m'importés molt, el seu somriure em satisfèia. Tenia una espurna de simpatia aleshores que em feia oblidar que em queia malament en altres ocasions. En realitat, no em semblava un noi dolent, ni em causava cap malestar. Però veia en ell un aire de prepotència que em molestava. Recordo aquella sensació d'incomoditat i ràbia quan creia que ell es pensava que era perfecte i els altres no érem tan dignes de conèixer com ho era ell. Parlava aparentant seguretat i sociabilitat. O era simplement una façana per defensar-se? Perquè a mi em semblava que no volia deixar-me entrar al seu món. Notava un mur entre els dos i ell no posava molt de la seva part per conversar amb mi.

—Es tractava de quelcom personal, o és que Albert era així d'estúpid? —em preguntava de vegades, una mica irritat per la seva actitud distant.

Veient que amb els altres nois de la casa també mostrava una actitud distant, vaig arribar a la conclusió que la seva personalitat era així de peculiar. Perquè les seves queixes sobre alguns aspectes de la neteja de la casa podien ser justificades, però les seves formes a l'hora de dir-ho em resultaven una mica despectives:

—Nois, ja sé que és cap de setmana i a tots ens ve de gust relaxar-nos, però no deixeu la cuina bruta com una cort de porcs —ens va dir en una ocasió a través d'un missatge de WhatsApp.

Ningú va contestar a aquest missatge. Tanmateix, quan vaig sortir de la meva habitació al cap d'unes hores, vaig poder observar la cuina immaculada. Va ocórrer per art de màgia o perquè algú s'havia sentit al·ludit? Aquell va ser el dia que vaig veure la cuina més ordenada i neta en tot el temps que vaig compartir la casa amb els nois.

Malgrat les petites picabaralles de la convivència, em sentia a gust a casa. Fins i tot encara que, de vegades, alguna actitud no em fes molta gràcia. En general tots feiem vides separades i ni tan sols ens vèiem la major part del temps. Érem tan independents que no havíem de dir-nos contínuament què anàvem a fer, o si estaríem per casa o no. Per mi, era un alleujament no haver de donar explicacions de la meua vida i poder entrar i sortir quan volgués. En trobar-nos pocs instants a casa, no hi havia necessitat d'intimar.

L'avantatge era que ningú es sentia observat o jutjat. La veritat és que no esperàvem massa de les interaccions amb els altres. No era la típica casa compartida en la qual els membres esperen fer amistat i vida en comú. Qui entrava a la casa no havia d'integrar-se, perquè allà amb prou feines s'intimava. Era diferent a altres cases, on et pots sentir aïllat i incòmode fins que aconseguixes integrar-te, amb el que això suposa. En aquella casa no ocorria res així, perquè tots compartíem el desig de cordialitat mantenint la nostra privadesa i independència.

Així que tampoc em podia enfadar excessivament amb Albert per mostrar-se tan independent. Tots teníem en comú aquest tret a la casa, inclòs jo mateix. Però, per algun motiu, la distància que posava entre nosaltres em semblava irritant, mentre que la dels altres la trobava acceptable. M'enujjava que quan li preguntava per les seves coses, ell no fes el mateix. Es limitava a dir dues frases i poc més.

Això va començar a canviar quan jo naturalment vaig modificar la meua actitud. En lloc d'esperar a que ell em preguntés per mi després d'haver-ho fet jo, simplement li explicava alguna

cosa sobre el meu dia quan sopàvem. Llavors ell em feia alguna pregunta o un comentari sobre el que li havia explicat. Això va servir perquè, poc a poc, m'expliqués més coses d'ell.

—A la meua ciutat, València, sortia amb una noia durant un temps. Però no va sortir bé al final —em va explicar una vegada.

A mesura que anava coneixent l'Albert, em vaig adonar que l'aparença de noi sobrat i cregut era senzillament això, una aparença distorsionada de com era ell realment. Més aviat era un noi sensible, intel·ligent i interessant. Tenia confiança en si mateix, però no es creia millor que ningú.

La seva imatge semblava transmetre que es creia millor, però era perquè se sentia orgullós dels seus assoliments, i del seu físic. No era exactament prepotència o vanitat. Era que estava satisfet de cuidar-se, es veia atractiu i era conscient que amb el seu esforç havia aconseguit una bona feina. No era fàcil arribar a conèixer l'Albert sota aquella perspectiva sense abans haver conversat amb ell unes quantes vegades. A mi em va costar veure què hi havia sota el seu aspecte més superficial. Quan ho vaig aconseguir, vaig deixar d'enfadar-me per la seva manera de comportar-se. No vaig sentir més que jo li caigués malament. Tan sols vaig començar a descobrir a l'ésser humà que hi havia en el seu interior.

Vaig trigar poc a saber que Albert havia consumit drogues des de feia temps. Em va comentar que abans havia provat moltes i que en algun moment se li havia anat de les mans. Quan tenia més temps lliure i sortia amb amics, acabava sovint gastant-se molts diners en drogues. S'havia enganxat una mica a alguna i llavors va ser quan es va adonar que havia de parar.

No obstant això, quan el vaig conèixer, les havia deixat gairebé completament. Potser alguna vegada fumava marihuana, m'havia comentat. Mai li vaig veure prendre drogues dures. Com a molt, consumia una mica de *Popper* de tant en tant, només per mantenir relacions sexuals més plaents, segons deia ell.

Quan li vaig preguntar per què havia pres drogues, ell em va contestar que eren per divertir-se, viure experiències, sentir-se millor, etc. Crec que molta gent em respondria de la mateixa forma. La sensació d'eufòria que provoquen algunes drogues com l'alcohol permet desinhibir-se. Sens dubte, t'ajuda a nivell social per gaudir més.

Una vegada vaig escoltar que l'alcohol és un lubricant de les relacions socials. Les suavitza i fa que flueixin sense frecs desmesurats. Fumar d'alguna manera també facilita aquest contacte amb altres fumadors. Un té excuses per fer el mateix junts i buscar un lloc on fumar tranquil·lament. Quan estàs estressat, el tabac també pot servir per relaxar-se, encara que també ho pot fer una tassa de cafè.

Albert, com molts amics i coneguts, necessitava algun tipus de droga per sentir-se bé, considerant com a tal també el sexe. Molts gais busquen la sensació d'un contacte íntim amb algú que ofereix el sexe. Durant uns instants, la intimar pot semblar real i satisfer, però de seguida aquesta percepció s'esvaeix. És per això que sorgeix aquesta necessitat constant de buscar companys de llit contínuament. En el cas de solters, és degut en moltes ocasions a la solitud. Encara que altres vegades és bàsicament per reafirmar l'autoestima. I en el cas de casats o compromesos, el sexe és buscat a vegades fora de la parella per sentir-se desitjats per altres i reafirmar també l'autoestima.

La inseguretats és la causa per la qual molts necessiten les drogues. Pretenen escapar d'ells mateixos i dels seus temors, com si això fos possible. Tan sols és probable que es pugui per uns moments. Encara que després és fins i tot pitjor la volta a la realitat. En alguns casos, alguns volen ser una altra persona i ho intenten a través d'aquestes substàncies. Però en molts altres casos, el que volen és ser ells mateixos. És a dir, mostrar-se com realment són sense embuts ni vergonya, aconseguint-ho gràcies a la desinhibició provocada per les drogues.

Som tan narcisistes freqüentment que necessitem l'atenció de les persones que ens fan sentir importants. No és res dolent en si mateix, però s'acaba convertint en una addicció, fins al punt d'exigir aquesta atenció als altres. És un altre tipus de droga que pot ser molt perjudicial. Molts no s'interessen realment pel que passa pel cap de la seva parella, amics, etc. Sota l'addicció a la «droga» d'obtenir atenció i aprovació, s'obliden dels altres. És probablement una de les «drogues» més consumides en les nostres societats modernes i individualistes.

L'Albert sí s'interessava per mi. També és cert que havia de lluitar contra aquesta addicció tan estesa per obtenir l'atenció i admiració dels altres. Quan consumia drogues estava més desinhibit i menys preocupat per rebre atenció. Semblava que llavors no li fes falta, perquè amb les drogues aconseguia desfer-se de la seva ansietat. Les drogues «toves», com la marihuana o el *Popper*, li ajudaven a relaxar-se i gaudir. En aquells moments, es tornava més afectuós i una mica més eròtic. Per tant, m'agradava com era quan les prenia. Suposo que, si hagués pres drogues més dures, no hagués pensat el mateix. I quan prenia alcohol mai es passava. El just per agafar el punt.

Res em feia sospitar que l'Albert estigués enganxat a alguna substància forta mentre va estar amb mi. Malgrat això, a l'hospital em van dir que havien trobat restes d'una droga, i no era res del que prenia ell habitualment. Els metges havien detectat rastres de cloroform. Més tard, vaig assabentar-me per la policia que els agressors havien utilitzat un mocador xopat en aquesta substància per impedir que el meu pobre Albert tingués alguna possibilitat de defensar-se.

Aquesta evidència demostrava que els assaltants havien defugit l'enfrontament, com la policia va confirmar. L'acte no va ser només brutal, sinó també covard. Havien optat per anestesiar-lo perquè ell no pogués lluitar i defensar-se. El pla era atacar a una víctima indefensa: cinc contra un, estant a més aquest últim drogat. Van aconseguir en part el seu objectiu. L'única cosa que els va detenir va ser l'aparició inesperada d'alguns veïns que van anar a socórrer l'Albert tan aviat van escoltar els seus crits. Afortunadament.